

VIRUMAA

RAHVAÜLIKOOI TEATED

X

VILISTLASKOGU VÄLJAANNE
MAI 1933

Saateks.

Käesolev kümnes „Rahvaülikooli teadete“ number on juubelinumber.

Sel puhul olgu veel kord meeletuletatud eesmärk, milleks ta asutatud: olla ühendajaks kooli ja vilistlaspere vahel, ühendada üle kodumaa laiali valgunud Rahvaülikooli lapsed üheks tugevaks vilistlaspereks, olla valvuriks, et Rahvaülikoolivaim ei raueks, tuli ei kustuks.

Selles töös on ta mõndagi juba suutnud teha. Kaunike hulk teovõimsaid ja -rõõmsaid vilistlasi on ühinenud kindla põhikirja alusel töötavaks vilistlaskoguks, kes oma isiklikus elus kui ka ümbruskonnas neid aateid püüab teostada, mis Rahvaülikool temasse istutanud: luua kaunimat kodu, õilistada igapäevast tööd, pühendada vaba aeg enese ja oma rahva kultuurihuvide teenistusele. Oma tööd tahab leht ka tulevikus jätkata, kuid vilistlastest endist oleneb, kas ta kogukamaks muutub ja tihemini ilmuma hakkab, senistesse piiridesse jääb, või koguni veel väheneb.

Sellepärast julgeb toimetus veel kord esineda palvega vilistlastele: **Ühinegem ometi kord kõik, kes end Virumaa Rahvaülikooli lasteks nimetavad, ühiseks tugevaks vilistlaspereks!** Siis muutume tugevaks, meie leht muutub kogukamaks ja hakkab külastama meid sagedamini.

Toimetus.

Meie kohus on — elada!

Me kõik otsime ja igatseme õnne, rõõmu ja rahuldust. Kuid sageli tuleb sealjuures see imelik nähtus esile, et otsime seda ikka teistest kätest ja usume, et õnn väljastpoolt peab tulema. Parem aeg, teised inimesed, juhused, soodus hekt, need — usume meie — on meie õnnetoojad.

On tõsi, et õnn ja õnnetus suurt osa mängivad meie elus, ja sageli ütleb viimase sõna saatus. Ent seegipärast ei tohi me idamaalasina fatalistideks saada. Üks peab aga meil omane olema ja see on meie endi tublidus. Elu arves on mõõduandvaks teguriks isik ja tema määrab lõputulemuse. Nii väljendub juba wana, tuttav lause: taevariik on teis endis!

Meie, kes me õnnelikuks tahame saada ja tublide kodanikudena elada ja omi kohuseid täita, peame elama kogu oma jõuga, mitte nukra, tusase virisejana, vaid isandana, kes kõike,

head ja halba, õieti hinnata oskab. Sest ükski, ka kõige halvem, olukord pole nii halb, et sealt enam väljapääsu ei oleks.

Veel poolteist aastakümnet tagasi olid olud meil sarnased, kus iga teadlik isamaalane väljas pidi olema teadvuses, et ta vajadusel oma elu ohverdamast tagasi ei pörkaks. Need ajad on nüüd mööda. Kahjuks aga — peame ütleva — kuulume nii sageli kõikjal koosviibimisel ja olenguil vaid vanu fraase valmisolekust surra isamaa kasuks. Peaksime ometi kord suutma harjuda mõttega, et praegune aeg ja olukord meid hoopis teistsiti kohustab olemaks väärsed isamaa lapsed — mitte üksnes surra, vaid palju enam elada isamaa auks ja kasuks. Ja see viivane on sageli esimesest palju raskem. Meil kiputakse liig tihti paraad-isamaalikkusse. Patriotism on meile veel sageli vaid pidurõivaks, mille me kohe peale sealt tulekut kasti paneme ja seal laseme olla kuni järgmise pidutsemiseni!

Nii ei tohi see enam edasi kesta. Vähem sõnu ja enam loomingu! Meie praegune tõsine olukord kohustab meid selleks.

Just eluraskusis peame säilitama oma sitkuse, vastupidavuse ja raugematuse. Kui nõrgemad loobuvad, peame püüdma neid ergutada meiega kaasa tulema. Kui nad aga siiski rauguvad — siis vähemalt meie ei tohi langeda! Pea püsti ja pilk otse edasi — olgu meie juhtsõnaks, eriti praegu, kus kõikjal püüab maad võtta lootusetus, loidus ja langus. Kui me suudame endi sihid ja eesmärgid omased hoida ja neist taanduda ei miski hinna eest, siis oleme väärilised selle suure mõtte kandjaks, mida Rahvaülikool meisse on istutanud, et meie kohus on elada!

Pärnumaa, maikuu 1933.

Harry Gerberson.

Kas on hukkamõistetav või õigustaud . . . ?

Suuri sõnu oleme teinud siamaale palju. Põrs tõsine hirm hakkab, et viimati suurte sõnade varjus suured teod tulemata jäävad, mida nii ohtril sõnul töötatakse lahkudes Rahvaülikoolist. Et ümbruskonda ja lähemaid inimesi mõjutada uue ja paremaga ja olla eeskujuks, nagu üks Rahvaülikooli õpilane olema peaks, selleks peame kõige pealt endid kasvutama, iseoma juures tegema kõik, mis suudame. Seda teab vist igaüks, sest koolis tehti see ju päevaselgeks. Aga see on ka kõige raskem töö. Nii hea on minna vanade harjumuste rada ja võtta ilma suurema valikuta ja endapiiramiseta kõike, mida pakub tänapäev suure kära ja kirevusega. Sageli on juhtsõnaks: olla moodne! Kõige paenduvamad moetusjudele on aga kahjuks naised, võttes tihti kritiseerimata vastu kõik, mida see suur türann päale surub. Et olen ise tüdruk, siis pöördusin oma kirjutisega eriti tüdrukute — naisvilistlaste poole ja esitaksin ühe küsimuse, mis väga lähedalt puudutab naisi. Kas on hukkamõistetav või õigustatud näo jumestamine puudri ja värvi abil? Liikudes rahva hulgas pidudel, avalikel jalutuskohtadel, tänaval jne. võib alatihti kohata värvitud näoga naisi — tütarlapsi, minkimine on saamas üldiselt harrastata-

vaks asjaks mitte üksi linnades, vaid nüüd ka juba maal. Seda otse propageeritakse täiesti avalikult, iga juukselõikaja aknal ilutseb silt „kulmude ja ripsmete värvimine”. Kerkib küsimus: kas siis tõesti on eesti naised nii halva näonahaga ja ebaesteetilise välimusega, et neil endid avalikult muidu näidada ei kõlba, kui paksu puudri ja värvikorra all?

Kunstlikult ilusaks tehtud nägu ei anna kunagi neid tagajärgi, mida näo omanik ise soovib ja loodab, see on mingisugune hingetu mask, mis on valatud üldise sablooni järgi. Mulle isiklikult on tundunud alati mingitud tütarlapse näos midagi ebatervet ja ebapuhast, labast ja madalat, mitte kunagi rõõska, noort ja elurõõmsat. Kui kohtad mõnda rukkikõrre kollast pääd, lubivalget nägu ja süsimusti kulme, siis ei saa kunagi toda „heleblondi” vaadata heldimusega ja hääl meelel, sest iga viimne jooneke on võlts ja võõras, võõras võib-olla talle endalegi pääle surutud ainult moe tujust. Tänapäeva naine võõpab ennast klounina kirjuks, tuletades meelde pigemini mõnd odavat mänguasja kusagil äri vaateaknal. Samal ajal jutlustatakse naise suurtest ülesannetest kodudes perenaisena ja emana, püütakse kasvatada noorsoole tervemat ilmavaadet ja õilsamad püüdeid. Kuid kõige selle tõkestajaks võib olla just see kergemeelsus ja pinnapäälsus, mida naised ise mõtlemata kodudesse kannavad, sest kodu antakse tulevasele ühiskonna liikmele esimesed muljed ja tõekspidamised. Siin just avaneb soodne võimalus Rahvaülikooli naisvilistlastel palju ära teha endä, kui ka kaaskodanikkude kallal. Olles kõigepäält eeskujuks, kasvatades endid tüsedaiks, iseteadvamaiks, ka valikuvõimelisemaiks, kes mitte igast moe tuulepuhangust ennast kõigutada ei lase. Peaks hoidutama olukorra eest, kus pärandab ema puudritopsi ja huulepulgad tütrele, nagu vanal esimade ajal pärandati põlvest põlve preesid ja sõled. Maa-kodu, keset kevadpäikest ja lilli, keset karget puhast talvelund peaks jääma vabaks sellest linna tänavailt korjatud saastast, kuigi linnaski pole õigustatud kuidagi ta olemasolu.

Naised — esitasin küsimuse ja avaldasin ühtlasi oma seisukoha ja vaated, oleks väga huvitav, kui selgitataks seda küsimust veel mitmelt seisukohalt, muidu jääb liig ühekülgseks.

Muidugi on sõnaõigus ka meesõilistlastel.

Linda.

Lahkusime.

Hommik on. Pühapäev. Istun oma toakeses ja mõtisklen. Möödunud on esimene töönädal isakodus peale pooleaastast äraolekut sealt. Ruttan kohe tähendama, et need polnud mitte endised, kuivad tööpäevad, vaid neid päevi saatis elav Põhjaranniku vaim. Nii palju, palju huvitavat oli teha ja askeldada.

Meelestuvad üksikud hetked äsjasest ajast, kaunimast, kui viibisime veel ühise perena koos. Iah, kaunis aeg oli ta. Ei mõistnud seda varem nagu hinnatagi. Alles nüüd, tagant järele, olles tutvunenud harilikku, igapäevase eluga, paistab see alles õiges värves. Paistab see eriti ilusana, mida kuidagi unustada ei saa.

Seal tuli eluline ja kandis meid laiali. Mahe, meelitaw kevadöö oli. Õrnalt õõtsus tuulekene, tasane. Salapäraselt kohas ja sahistas ta puies. Vaikselt siristas linnuke. See oli öö — viimane öö viibida emakese Rahvaülikooli sülemes. Õrnalt kaisutas ta mind. Hääd ja ilusat soovis ta veel kord.

Juba kumas hommik. Juba valgustas kuldne Virumaa päike Rahvaülikooli hoonet ja ruume, kui sinisära taeva all kõlas läbi tärkava kevadlooduse meie pere viimane ühine „Üles Eesti noorus julge”. Pühalik silmapilk oli see. Anti seega nagu tõotus: jääda igavesti hääks lapseks emakese Rahvaülikoolile ja tubliks ning kasulikuks liikmeks ühiskonnale. Viimased käepigistused, viimased palavad pisarad. Siis valgusime laiali, siis kandis elupaat meid vastu lainetavale veteväljale.

Lahkusime. Tühjaks jäi Rahvaülikooli hoone.

Kuna mingi salahääl kiskus mind kodu, ei tunnud ma siis, et lahkumine oleks nii valus olnud. Ei mõistnud ma, miks valati niipalju pisaraid, miks peab veel ühendusse jääma kooliga. Nüüd mõistan aga seda. Nüüd tean, et ei variseks kokku tehtud töö, et püsida teatud tasemel, on alaliselt tarvis õhutust ja ergutust, mida hääl meelel jagab meile Rahvaülikool. Seep. liitume meie äsjalahkunud pere üksmeelselt endise perega. Jääme alalisse ühendusse meie armsa kohaga vilistlaskogu poolt väljaantava ajakirja kaudu, informeerides seal üksteisi oma elu ja tööga, mis on kahtlemata hääks loovale tööle virgutajaks. Suvepäeval. Siis oleme kõik ühise suure perena koos. Senini kõigile kõike head.

H. Tammann.

Mu tänapäev.

Sellest katsun kõnelda veidi, sest mul ei tule mõttesse rutuga midagi muud, millest „meie pere” liikmed huvituda võiksid.

Aga katsed tahaks kaua aja takka teha kirjutisega, kuna üteldi: kui edaspidi ükski vilistlasist, kes varem sulge liigutasid, seda enam „Rük. Teadete” kasuks ei tee, on see sunnit piirduma üksi aruandega koolitegevusest — ja seda oleks liig.

Pole ju raske koolil, kui kindla korra ja töökavaga asutisel avaldada oma tegevuse aruandeid. Aga meil!? Need, kes teavad, milline oli eilne, on tänane ja homme, leiavad oma rahuliku, töörikka elu niivõrd endastmõistetava, kahe-kolme sõnaga väljendatava olevat, et polegi põhjust sellest jutustada teistele. Ja kelle elu ei veere nii kindlais rööpais, olles alles väljakujunemas, sellel on ta liig hell käsitamiseks. Kergem oleks ju kõnelda möödunud elust, kus sündmused on juba tuulat päivi-sarjast.

Kuid — päälkirjaks oli — „mu tänapäev”! Vast saangi tast kirjutada sellepärast, et ta ei jookse kindlais rööpais, ega ole ka lähemas tulevikus sattumas sinna — loodetavasti.

Mu elu on olnud murdmaa jooks läbi tihnikuist, langemisi kuristikku ja tõuse mäkke. Kuid otse pole ta läinud kaugeltki mitte — vahel köidab mind tundmatu teerada ja kutsub kaasa, vahel olen sunnit väliste toimide ja sadude eest pagema peitu, vahel seisatuma ja tagasigi pöörduma võimatute takistuste

ees, otsides uusi radu. Aga pehmenemise igavest nälga, ilu ja helide järgi olen võinud vaid matkata maid ja kuulates lindhääli.

Kas ma otsekohest juttu ka mõistan? Kas küllalt on joostud juba jänseradu oma „tänapäeva“ ümber? Oot! — võib veel kõnelda „läbi lille“, umbes nii: Olen täiesti veerev kivi nüüd. Sama, millele ei kasvavat sammal ja millega võrreldakse inimest, kes „veeredes jäävat ikka puupaljaks“. Aga võib seda seletada niigi: veerev kivi ei sammeldu ega ummistu kunagi tuulekantud rämpsust ega kasva lõpuks maasse ja rohtu nagu paigalseisev ega lähe hulkuvad koeradki — no küllalt!

Siledaks ja läikivaks hõõrdub ta ajajooksul ning on külm ja puhas. Viimane vaatekoht meeldib mulle enam, sellasena veeren nüüd keskmise jooksuga jões. Mul pole tähtis, kuhu satun homme, võib-olla olen tänapäevast väsinud veidi ja võin kasulik olla mujal, ise saamata kahju.

Näiteks jätkub sellest Varakevadepole liiast lilli, millest oma elule viigilehte köidaksin.

Aga teie ei teagi ju veel, kus oli see vagune paik ja paras võimalus, et neid kilde siia sain koondada niigi palju? — kududes poolvillast kangast.

Rakvere, 17. V. 33.

Leida.

Ülevaade kooli aasta- ja vilistlas- päevast.

4. veebruaril pühitses kool 7. aastapäeva pidulikult. Õpetaja hra Mägi tervitas külalisi, andis lühikese ülevaate kooli tööst ja elust. Pikemalt kõneles endine Rahvaülikooli agronoom hra Tamm Rahvaülikooli ja tema õpilaste mõjust ümbruskonnas. Tõsi huvitavaid näiteid Soome Rahvaülikoolidest ja nende õpilastest, kus isa saadab kõik pojad-tütred Rük. õppima ja lõpuks läheb ise ka. Millest näha, et Rahvaülikool on asutus, kus on igal õppida.

Veel tervitused vilistlaskogu ja õpilaskonna esitajailt.

Ettekanded õpilasilt, laulud, näidendid „Salakaubavedajad“.

Järgmisel päeval 5. veebr. vilistlaspäevale kokkutulnuid ligi 70. Kellel ei olnud võimalik siia sõita, ei unustanud seda päeva, mis näitas rohke kirjalikkude tervituste arv.

Päeva avas kooli juhataja hra Ruus ja kõneles teemil „Vaimline kriis ja Rahvaülikool“. Kõneleja leiab vaimlise kriisi avaldust kolmes kultuurikandvamas teguris, nimelt ristiusk, Kreeka humanism ja teadus, kõik on nõrgenenud, on oma mõju rahva hulgas kaotanud, seda kõige enam ristiusk. Kuna ametlik kirik väga pääliskaudne, silmakirjaline, siis ei rahulda sügavama tundega inimesi, ning need otsivad rahuldust usulahkudes.

Ka teadust ei uurita teaduse enese pärast, vaid haridus on saanud lüpsilehmaks, mis hävitatakse kui sellest kasu ei saada. On kadunud ka usk üksikinimese võimeisse. Vanemad kultuuri tegelased kaotavad oma aupaistuse praeguses püsimatuse ja kergemeelsuse õhustikus.

Teatrites leiavad aset kergesisulised ettekanded ja maal

vaadatakse heameelega ainult kerget janti. Üldse on kadunud sügavam kaastunne, hardus hingeliigutuste vajadus.

Kõneleja võrdleb kultuuri merega, — nüüdisaegne inimene võtab merelt ainult vahtu, sügavusse tungimata, ning kaotab usu millegi kestva olemisse.

Kuid Rahvaülikool asub võitlusse selle vaimu lagedusega, tunnustab üliaegseid sügaviku tõdesi, jättes kaugele pinna-pealsuse. Rahvaülikool austab kodumaa armastust — sõprust. Tema kasvandikkond kohustub püüdma oma töökspidamisi, maksma panna vähemalt oma lähemas ümbruskonnas. Kõneleja sõnad „hoidkem alal tuli, mis hõõgub tuha all, et oleks võimalik sütitada vaimlist leeki, kui on küllalt kogunud tuliainet”

Ametlikust kirikust loobumise põhjuseks nimetatakse kirikuõpetajaid, kes meil vanast ajast olnud sakslased ja nüüdki neist veel suur osa nende järeltulijaid, kes kohtlevad rahvast härrandlikult, noomivalt. Kuna aga nooremad patriootlised kirikuõpetajad rahvale mõistvalt püüavad läheneda, loodetakse, et paraneb rahva suhtumine kirikusse. Usk süveneb ühes oma rahvusest, ajakohaste ja tõsiste õnetajate ametisse astumisega. kui aga rahvas ise ka usu-nõudlikkuses neile läheneb.

Valgustati nüüdset elu mitmekülgselt, leiti õige juurdunud vaimlise kriisi tunnuseid. Nii on muutunud meil igasugused rahvakogumised — pidud ja perekonna-õhtud esijeones lõbustuste otsimiseks. Kodusi ei mõisteta ega taheta muuta rõõmsaimeliseks, seal on mingisugune süngas virin, töörõõnu puudus. Kuid kõike seda loodetakse parandada, muidugi mitte silmapilkselt, vaid teadliku, kindlaajoonelise kasvatusel teel võib rahva kultuuri süvendada.

Kui puuduvad pidudel sisukamad kõned, mis näiteks Soomes esikohal, üldlaulud ja rahvusmängud. Nii loodetakse kõnelejate puudust vähendada, kui korraldatakse asjast huvitatuile vastavaid kursusi ja omavahelisi vaielusõhtuid harjutuseks. Samuti ei tohi kõned olla liig raskepärased ja pikad, vaid võimalust mööda lühikesed, tabavad ja huumoririkkad. Veel tuleb leidlik olla kõneainete mitmekesisistamisel. Ka näidendid leiavad siis parema tunnustuse, kui nad on lühemad, pealegi on lühemaid näidendid võimalik ettevalmistada paremini.

Pidulikkuse mõistega peavad seotud olema ka sügavamad tunded, nii näiteks hea peakõne, vaimustav ja ergutav — rõõmustab ja paneb tööle. Lõpuks kutsutakse võitlusse vaimlise kriisiga kõige lubamatusega.

Järgnes vilistlaskogu üldkoosolek.

Kassa ja vilistlaskogu tegevuse aruanne ning 1933 a. eelarve võeti vastu ettekantud kujul. Vana juhatus valiti tagasi terves koosseisus, kuhu kuulusid: J. Ruus, Joh. Reinmann, M. Roobne, H. Steinberg ja A. Parv. Samuti valiti ka revisjonikomisjon täies koosseisus tagasi, kuhu kuulusid: O. Neudorf, H. Näks ja M. Ehrenberg.

Juhatus jaotas oma vahel ametid endiselt. Ülejäänud osa ajast veeti omavahelises koosviibimises, mängiti ja lauldi kuni järgmise hommikuni. Siis lahkumine. Võime loota, et kõik vilistlaspäevast osavõtjad viisid kaasa uued lootused ja algatused kõigi hea ja ilusa saavutamiseks.

Aastapäevast suvipäevani.

Rahvaülikooli teine semester möödub intensiivse töötähe all. Tööd tehakse innuga ja kõigil aladel, kuid salata ei saa, et käsitöö siiski esiplaanil on, sest sellele kulutatakse peagu iga vaba minut, kangapuud pauguvad hommiku kella viiest kuni õhtu kella üheteistkümneni, samuti kostavad alt keldrist — meesõpilaste töötubadest — tumedad mütsud juba ammu „enne kukke ja koitu” ja vaibuvad alles elektri kustumisega õhtul.

Selle otse sipelga usinusega tehtud töö tulemusi võib näha kevadisel käsitöö suurparaadil — näitusel. Lauad ja seinad otse äjavad vaipade, eesriiete, mantli- ning ülikonnariiete jne. all, kuna mehed esinevad pooltosina kapiga, kolme tüseda hõvli- pingiga, toolidest, taburettidest riulitest jne. rääkimata.

Tööd kippus ajuti segama haigus, kes külastas niihästi õpetajaid (juhataja J. Ruus oli isegi pikemat aega haige) kui ka õpilasi.

Erikursustest oleks mainida: 1. vabaharidustöö-kursused 8.—10. veebruarini haridusliidu instruktor hra G. Puu juhatusel, 2. rahvatantsude- ja võimlemise-kursust 21.—27. veebruarini ning 3 näitekunsti-kursust 21. aprillist kuni 7. maini, Haridusliidu näitekunsti konsulendi hra J. Pettai juhatusel.

Eriti viimase kursuse ajal olid õpilased kui tules: vaja oli kiiresti lõpetada käsitöid, vaja ka valmistada lõpp-peole, mil ette kanti laulumäng „Saatuse teed”, mass- ja laulkõnesid. Kuid meeoleolu oli hea ja kõigega saadi valmis. Pidu õnnestus võrdlemisi kenasti, nii sisuliselt kui ka majanduslikult. Rahvast oli kokkutulnud õige rohkesti, isegi kaugemalt.

Järgneb aktusepäev, 8. mai. Külalistena viibivad aktusel: Rahvaülikooli seltsi esimees E. Rosenberg, Viru maavalitsuse esimees K. Pajos ühes abikaasaga, Haridusliidu peasekretär E. Vender ja ÜENÜ peasekretär A. Meikop. Õpetajate poolt öeldakse lahkuvale lennule viimased soovid, kuna võõrad neid kui värskeid jõude kodumaa kultuuritöö alal soojalt tervitavad. Meeleolu kõigil pühalik, ülev, tõsine, paljudel pisarad silmis.

Õhtul hariliku kombe järele koosviibimine, ja varahommikul 9. mail kogub terve Rahvaülikooli pere viimast kord ühisesse söögituppa einet võtma. Aeg ruttab, juba ootavad trepi ees pakkidega ülekuhjatud vankrid hobustega, ei puudu ka suur veoauto, kuhu meesõpilased oma raskevarustuse, suured kapid ja hõvli- pingid, laovad. Kostab veel ühine laul — „Üles eesti noorus julge“ —, ja läinud ta ongi — Rahvaülikooli 8. lend.

Meel on kurb, oleks tekkinud nagu mingisugune tühi koht, mida millegagi täita ei oska. Aga seal turgatab meele, et need noored läksid ju tööle, igauks oma kohale ja et meie silmad on pöördud alati ühiste tähistele poole. See lohutab. Ka suvipäev tuleb, kus paljud lastest tulevad ema külastama. Salakesi poeb lootus rinda, ehk kujuneb eeltulev vilistlaspäev rekordiliseks kokku tulnud vilistlaste arvu poolest. Arvatavasti ei peta see lootus.

Sookuivatamisest.

Meie kodumaal on palju soid, mis kuivatada tuleks. Ras-
kete aegade tõttu venib see töö vist kaunis pikale. Meil, Rah-
vaülikool vilistlasperel, on ka üks kaunis suur soo kuivatada,
selle soo võiksime paari nädalaga viljakandvaks põlluks muu-
ta, kui aga tahaksime. See soo on passiivsuse soo. Mõtelge:
meie arv on kaugelt üle kolme ja poole saja, ja vilistlaskogu
liikmeid on 90-ne ümber. Kus on teised: Kas on raske 5 senti
igas kuus vilistlaskogu hääks ohverdada? See ei tohiks käia
üle jõu, aga kui kõik seda teeksid, siis koguks meil üle hulga
summa, millega võiksime, peale „Teadete“ väljaandmist, või-
maldada kahele haridusehimulisele noorele Rahvaülikoolis õp-
pimist. Seni on püüdnud see väike kogu vilistlasi, kes vilist-
laskogu ümber koondanud omalt poolt Rahvaülikooli õppimi-
seks ühe stipendiumi määrata, kuid kui tema arv sama väik-
seks jääb, siis läheb see tulevikus raskeks. (Sissetulek möödu-
nud aasta liikmemaksust oli kõigest Kr. 66.10).

Abi on hädasti vaja. Vähesed sendid iga üksiku poolt või-
vad koondatult suure summa moodustada. Kas tõesti ei leidu
ühtki abinõu selle passiivsuse- ja ükskõiksuse-soo kaotamiseks
meie hinges?

Ühineme, kaasvilistlased, kõik ühiseks tugevaks vilistlas-
koguks, sest ainult siis suudab ta täiel määral oma kaunist
ülesannet täita!

Sookuivataja.

Rahvaülikooli

mõtte selgitamise ja lewitamisetöö ei tohi kunagi raugeda.
See toimub kõige intensiivsemalt sel teel, et palju noori Rah-
vaülikooli õppima tuleb. Sellepärast, vilistlased, püüdke saata
võimalikult rohkel arvul tahtejõulisi ning õpihimulisi noori
Rahvaülikooli õppima!

Juhataja.

Teateid vilistlastelt.

Abiellunud:

Helene Kool Johannes Saarits'aga.
Lisete Laast Karl Lessuke'ga.

Kihlatud:

Leida Mühls Ernst Levald'iga.
Raissa Kesküla Vassil Kõvamehega.

Vilistlaskogu juhatus ja Rahvaülikool soovivad uuele elu-
teele astujaile õnne.

15. Sibul, Jaan — Võru, Navi pk.
16. Kähi, Aleksander — Kunda, 28—7.
17. Niinepuu, Haide — Kunda, 32—2.
18. Karja, Leida — Kunda, 16—4.
19. Soone, Marta — Rakvere, Inju-Aru.
20. Strömberg, Juhanna — Rakvere, Inju.
21. Kuulbach, Aliide — Salla p.-ag., Käru pk.
22. Ilves, Linda — Vesneri p.-ag., Tartumaa.
23. Fählmann Bernhard — Porkuni p.-ag., Lasila.
24. Jallai, Paul — Meremäe ag., Petserimaa.
25. Lepberg, Hilda — Kolovere p.-ag.
26. Resar, Salme — Kalju p.-ag.
27. Sombri, Aino — Kabala.
28. Tomband, Agnes — Vihula p.-ag.
29. Bachblum, Alfred — Kunda alev.
30. Jürgens, Salme — Väätsa p.-ag.
31. Pärn, Ellen — Jäneda p.-ag.
32. Vinkel, Renate — Iila pk, Kunda-Malla.
33. Kuusik, Ella — Ambla Käravete pk.
34. Tamjärv, Laine — Tamsalu pk. 23.
35. Porkun, Robert — Jõhvi, Rauskvere.
36. Eino, Georg — Kiviõli 76—5.
37. Suurkivi, Alide — Türi, Jaama t. 5.
38. Pass, Ferdinand — Laekvere p.-ag.
39. Mägi, Olga — Paide, Brandi pk.
40. Rabul, Salme — Kunda.
41. Kõivumägi, Arnold — Kõrgepalu p.-ag.
42. Kuulbas, Heinrich — Kirbla ag.
43. Rentov, Evald — Kõnnu p.-ag.
44. Liivak, Neti — Aruküla p.-ag., Harjumaa.
45. Mentak, Meeri — Kunda 3—1.
46. Kask, Raimund — Kunda 16—3.
47. Karja, Nikolai — Kunda 16—4.
48. Lahi, Edmund — Kunda 32—1.
49. Hink, Domenita — Kallivere ag, pk. 16.
50. Tammann, Hendrik — Jälevere p.-ag.
51. Salu, Timofei — Kallivere p.-ag., Vanaküla.

